

Arrest

nr. 128 542 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KÖSE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Tiko. U bent een etnische Banwah en christen. U studeerde biochemie en medische laboratoriumtechnologie aan de universiteit in Buea. U bent christen.

U bent biseksueel. In 1988, toen u 12 – 13 jaar was, voelde u zich voor het eerst aangetrokken tot jongens. U werd zwaar gepest en uitgescholden op school omdat u er vrouwelijk uitzag en borstgroei had. (W.W.), was de enige jongen waarmee u bevriend was tijdens uw schooltijd. Toen u 15 was werd u door (S.), een verkoper van auto-onderdelen die regelmatig appels van u kocht, meegenomen naar zijn opslagplaats. Daar had hij orale en anale seks met u. Het was traumatiserend

voor u omdat het zo pijnlijk was, maar u was tegelijk blij dat u begreep waarom andere mensen u als 'niet normaal' bestempelden. Het bleef bij een eenmalige seksuele ervaring met (S.). Nadien werd u gechanteerd door (E.), een kennis van (S.), aan wie (S.) had verteld dat hij seks met u had gehad. (E.) eiste van u dat u hem gratis appels zou geven. Toen u in het vierde jaar middelbaar zat (in de periode 1989 – 1990) kreeg u een relatie met (Se.), een meisje dat zoals u tijdens de middagpauze, binnenbleef op school. Jullie relatie duurde ongeveer 3 maanden. Tussen 1991 en 1993 studeerde u in Molyko (Buea). Uw vroegere schoolvriend, (W.), stelde in september 1991 voor om er samen een kamer te huren. Jullie sliepen in een eenpersoonsbed en op een nacht zei hij dat hij gevoelens voor u had en jullie hadden seks met elkaar. Jullie relatie duurde tot 1993. In 1997 trouwde (W.) onder druk van zijn ouders met een vrouw. In 1998 beëindigde u uw studies en kon u een stage volgen in La Quintine general hospital in Douala. Tijdens de 3 maanden durende stage die u er vervulde merkte u dat het ziekenhuis informatie over patiënten met bepaalde aandoeningen die werden geassocieerd met homoseksualiteit doorgaf aan de politie. U realiseerde zich dat dit voor alle overheidsziekenhuizen het geval was. In 2002 werkte u als schoenenverkoper in Douala. U ontmoette een jonge man, (R.A.), die een paar schoenen uitzocht. Door de manier waarop hij naar u keek kreeg u aansluiting met hem. Hij nodigde u uit in zijn bar, (A.) Hot Spot, waar veel buitenlandse zeemannen kwamen. U ging naar hem toe en hij nam u mee naar zijn huis, waar jullie seks hadden. Omdat u begaan was met het lot van minderbedeelde, richtte u in augustus 2002 in Essengue, een achtergestelde buurt nabij de zee in Douala, het gezondheidscentrum 'Renaissance' op. (W.), uw vroegere partner, werkte er als schatbewaarder. Hoewel het centrum officieel gecreëerd werd om personen uit achtergestelde buurten en de omliggende eilanden van medische zorg te voorzien, gebruikten u en (W.) het centrum ook (en in het geheim voor de andere medewerkers) als refuge voor homoseksuelen, die in regeringshospitals werden gediscrimineerd. Dit bleef echter niet lang geheim en regelmatig vond u de muur van het gezondheidscentrum beklad met het opschrift 'doctor pédé'. (F.), een meisje waar u in 2004 een relatie mee was aangegaan, terwijl u ook nog een relatie had met (R.), zag op een morgen een dergelijke boodschap staan en ze beëindigde meteen jullie relatie. Uw partner, (R.), trouwde in 2004 met een vrouw. Jullie zetten jullie relatie verder. Uw relatie met hem duurde tot u in 2007 het land verliet. Op 10 februari 2006 bevond u zich in het labo van het gezondheidscentrum toen 2 politieagenten naar het centrum kwamen. Ze vroegen 'waar zijn de pédés?' en richtten hun geweer op u. Ze namen u mee naar de gerechtelijke politie in Bonanjo. U moest zich uitkleden en werd in een cel gestopt met 4 criminelen, tegen wie de politie zei 'here is your lady'. U werd na ongeveer 4 uur uit de cel gehaald. Zij scholden u uit en zeiden dat u homo's had behandeld in uw centrum en dit niet had gemeld. U deed of u van niets wist en werd uiteindelijk met een ernstige waarschuwing vrijgelaten. Op 19 april 2006 merkte u dat een ruit aan de achterzijde van het gezondheidscentrum stukgeslagen werd en dat het materiaal, de medicatie en vertrouwelijke documenten waren verdwenen. Een som geld bleef onaangeroerd. U realiseerde zich dat het een geplande actie was. Vermits er geen materiaal meer voorhanden was zag u zich verplicht om het gezondheidscentrum te sluiten. U solliciteerde bij het private Camyaids instituut in Ngodi (Douala). U werd er aangesteld als hoofd van het chemistry department. 5 maanden later riep de manager u en zei dat er geruchten cirkuleerden over uw seksuele oriëntatie. Hij zei dat als zou blijken dat deze geruchten gegrond waren, u niet langer hoofd zou mogen blijven van het chemistry department. 2 weken later zei hij dat u het departement niet langer mocht leiden. U begon na te denken en realiseerde u dat de beslissing mogelijk te maken had met een discussie die u met collega's had naar aanleiding van een artikel uit L'Anecdote van januari 2006 over regeringsofficiëls die getrouwd waren, maar waarvan vermoedens bestonden dat ze homoseksueel geaard waren. De president van Kameroen had gezegd dat de privacy van deze mensen gerespecteerd moest worden en de journalist die het artikel schreef werd gearresteerd. U zei dat u niet begreep dat de president het wel opnam voor rijke homo's, maar niet voor homo's die niet zo invloedrijk waren. U voelde zich bedreigd en wilde het land verlaten. U postuleerde in februari 2007 om een opleiding 'Epidemiologie en openbare gezondheid' te volgen in Hasselt. Uw aanvraag werd aanvaard en op 30 september 2007 vertrok u uit Kameroen naar België, waar u op 1 oktober 2007 aankwam. In december 2007 vernam u dat u HIV positief was. Door uw ziekte kon u de opleiding niet verder zetten. U besloot in 2010 op advies van uw sociaal assistente een procedure voor medische regularisatie op te starten. In mei of juni 2013 kreeg u een negatief antwoord in deze procedure. U vroeg op 25 september 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij terugkeer naar Kameroen te worden vervolgd omwille van uw biseksuele geaardheid en omwille van uw HIV positieve status, maar hierbij dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw biseksuele geaardheid om diverse redenen kan worden betwist.

Ten eerste zijn er enkele tegenaanwijzingen voor uw nood aan internationale bescherming en voor uw beweerd vrees voor vervolging door de Kameroense autoriteiten omwille van uw biseksuele geaardheid.

Zo is het bevreemdend dat u pas op 25 september 2013 asiel vroeg omwille van deze beweerd vrees, terwijl u volgens uw verklaringen reeds op 1 oktober 2007 in België aankwam (gehoor CGVS, p.7). Gevraagd waarom u zo lang wachtte vooraleer asiel te vragen, antwoordde u dat u de procedure niet kende en dat u niet wist dat molestatie en biseksualiteit konden gebruikt worden als asielmotief. U voegde eraan toe dat uw sociaal assistent u in 2010 aanraade om een procedure medische regularisatie op te starten nadat u gediagnosticeerd werd als HIV positief en u zei dat dit de beste manier was om in België te verblijven (gehoor CGVS, p.24). Dit neemt niet weg dat het vragen oproept waarom u pas in september 2013 asiel vroeg, te meer omdat u verklaarde dat u de negatieve beslissing omtrent uw medische regularisatie reeds kreeg in mei/juni 2013 (gehoor CGVS, p.6) en omdat u ook zei dat uw sociaal assistente op de hoogte is van uw biseksuele geaardheid (gehoor CGVS, p. 29). Van iemand die werkelijk vervolging vreest door de Kameroense autoriteiten omwille van zijn biseksuele geaardheid zou men immers verwachten dat hij zo snel mogelijk – en zeker onverwijld nadat uw medische regularisatieprocedure werd afgewezen - internationale bescherming zou zoeken om te vermijden dat hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggestuurd. Dat u dat niet deed roept dan ook vragen op naar uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Bovendien blijkt uit de documenten die u voorlegde en uit uw verklaringen, dat u op 13 augustus 2012 een nieuw Kameroens paspoort aanvraagde op de Kameroense ambassade in Brussel (gehoor CGVS, p.6 en zie kopie van dit paspoort in het administratief dossier). Gevraagd waarom u dit paspoort aanvraagde, antwoordde u 'Het oude was vervallen dus vroeg ik een nieuw aan; dat is de regel' (gehoor CGVS, p.6). Op de vraag of u het paspoort aanvraagde in functie van uw verblijfsstatus zei u dat u in het kader van uw (medische) regularisatie in 2010 uw oud paspoort voorlegde, dat nog geldig was en zei u dat u alleen een vernieuwing wilde omdat het oude paspoort was vervallen (gehoor CGVS, p.6). Van iemand die werkelijk een vrees voor vervolging heeft tegenover de Kameroense autoriteiten zou men echter niet verwachten dat hij – louter en alleen omdat de geldigheidsduur van zijn paspoort was vervallen – zich bij de vertegenwoordigers van deze autoriteiten zou aanbieden om een nieuw paspoort aan te vragen. De vaststelling dat de vertegenwoordigers van de Kameroense autoriteiten u dit paspoort ook afleverden, is in het licht van uw verklaring dat u door hen werd vervolgd en vreest opnieuw te worden vervolgd bij terugkeer, ook erg bedenkelijk.

Deze vaststellingen laten reeds toe om uw nood aan internationale bescherming en uw vrees ten aanzien van de Kameroense autoriteiten te betwijfelen.

Daarnaast kan uw biseksuele geaardheid omwille van diverse redenen worden betwijfeld.

Vooreerst kunnen vragen worden gesteld bij de verklaringen die u aflegde bij uw eerste (homo)seksuele ervaring met (S.) in 1989.

U verklaarde dat u op 14-15-jarige leeftijd door (S.), een klant die bij u appels kocht, werd 'ingewijd' in seksuele betrekkingen met een man. U maakte melding van orale en anale seks die u met hem zou hebben gehad (gehoor CGVS, p.7, 16, 17). U noemde deze ervaring een 'trauma', omdat het zeer pijnlijk voor u was (gehoor CGVS, p.17), maar wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd werd hoe deze eerste seksuele ervaring met (S.) voor u was, antwoordde u dat deze aangenaam was' (gehoor CGVS, p.17). Gevraagd waarom u het een aangename ervaring vond, antwoordde u 'Omdat ik op dat moment bevestiging kreeg dat de scheldnamen die ze mij gaven, dat ik dat echt was; ik kreeg bevestiging dat ik niet normaal was (gehoor CGVS, p.18). Het komt tamelijk bevreemdend en niet doorleefd over dat u een dergelijke 'traumatische' (sic) ervaring, alsook de ontdekking dat u 'niet normaal' (sic) was, tegelijk definieert als een 'aangename ervaring'.

Bovendien komt het weinig geloofwaardig over dat (S.), die een getrouwd man was (gehoor CGVS, p.18) en van wie u niet weet of hij homoseksueel was (gehoor CGVS, p.15), het risico zou hebben genomen om eenmalige seks te hebben met een jongen van 14-15 jaar, niet alleen gezien het homofobe karakter van de Kameroense samenleving, maar ook omdat u op dat moment minderjarig was. In Kameroen, waar heteroseksuele betrekkingen toegelaten zijn vanaf 16 jaar, wordt homoseksuele seks met jongens tussen 16 en 21 jaar (en dus ook met jongens jonger dan die leeftijd) immers beschouwd als pedofilie, dat extra streng bestraft wordt (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien getuigt uw verklaring dat jullie seks hadden in de plaats waar (S.) motoronderdelen verkocht (gehoor CGVS, p.17), alsook uw bewering dat (S.) een kennis, (E.), erover had ingelicht dat hij seks met u had gehad (gehoor CGVS, p.7), van een dermate grote onverschrokkenheid van de kant van (S.), dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht in de context van de Kameroense samenleving.

Uw verklaringen over uw eerste homoseksuele ervaring met (S.) overtuigen dan ook niet.

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over (uw beweerde homoseksuele relatie met) (W.W.).

U stelde van 1991 tot 1993 een relatie met (W.W.) te hebben gehad (gehoor CGVS, p.8). U verklaarde dat deze relatie begon toen jullie samenwoonden en in een eenpersoonsbed sliepen. Hij zou uw penis hebben aangeraakt (gehoor CGVS, p.35). Gevraagd of u niet verrast was, antwoordde u 'ik was niet verrast; alles was goed'. Gevraagd of het een goede ervaring was voor u, antwoordde u 'ja, heel erg'. Gevraagd of u zich alleen maar goed voelde bij die ervaring, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p.35). Het is echter in de context van een homofobe samenleving waar homoseksualiteit taboe is en homoseksuelen vijandig worden bejegend, niet overtuigend dat u – naast positieve gevoelens – ook geen gevoelens van twijfel, verdriet, frustratie.... zou hebben ervaren. Dat u deze ervaring beschrijft als eenzijdig positief roept dan ook vragen op bij het doorleefd karakter van uw verklaringen hieromtrent.

U stelde verder – op het geboortjaar na - de precieze geboortedatum van (W.) niet te kennen (gehoor CGVS, p.35). U kent de naam van (W.)'s moeder niet (gehoor CGVS, p.35-36) en ook de naam van zijn zus was u onbekend (gehoor CGVS, p.36). Gevraagd of u zijn eerste sekspartner was, zei u dat te denken, maar wanneer u gevraagd werd of u het hem niet vroeg, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p.36). Het is vreemd dat u hem nooit gevraagd heeft naar vorige partners. Gevraagd of (W.) biseksueel was, stelde u aanvankelijk dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.36), om daarna plots te reageren dat hij het zou moeten zijn omdat hij in 1997 is getrouwd (gehoor CGVS, p.37). Meteen daarna zei u dan weer dat u denkt dat (W.) niet biseksueel is, maar dat hij een homoseksueel is die getrouwd is (gehoor CGVS, p.37). Gevraagd waarom u zegt dat hij niet biseksueel is maar een getrouwde homoseksueel is, antwoordde u 'Omdat hij geen relaties had met vrouwen; dat heb ik niet gezien en daarom is hij volgens mij homoseksueel ' (gehoor CGVS, p.37). Het is erg vreemd dat u zich hier verliest in speculaties en veronderstellingen, terwijl men toch zou mogen verwachten dat u van iemand met wie u gedurende enkele jaren een homoseksuele relatie had toch zou kunnen zeggen of hij al dan niet biseksueel was. U stelde overigens (W.) niet te hebben gevraagd naar vroegere relaties met vrouwen (gehoor CGVS, p.37).

U verklaarde verder dat (W.) in 1997 trouwde onder invloed van zijn ouders, maar u kon de dag of de maand niet preciseren (gehoor CGVS, p.9) en de familienaam van zijn echtgenote was u ook onbekend (gehoor CGVS, p.37). U stelde dat hij minstens 4 kinderen heeft, maar u weet niet precies hoeveel jongens of meisjes hij heeft (gehoor CGVS, p.37). Uw onwetendheid over (W.) en zijn naasten is niet alleen bevreemdend omdat u van 1991 tot 1993 een relatie met hem had (gehoor CGVS, p.8), maar ook omdat u beweerde dat hij later (in 2002) bij u in het gezondheidscentrum Renaissance kwam werken (gehoor CGVS, p.10) en omdat u – volgens uw verklaringen - vanuit België nog contact met hem zou hebben (gehoor CGVS, p.5).

Uit al het voorgaande blijkt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde homoseksuele relatie met (W.W.).

Daarnaast kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over (uw beweerde homoseksuele relatie met) (R.A.).

U verklaarde van 2002 tot op het moment van uw vertrek in 2007 een relatie te hebben gehad met (R.) (gehoor CGVS, p.19). U preciseerde dat (R.) in 2004 trouwde, maar dat jullie jullie relatie niettemin verder zetten (gehoor CGVS, p.23).

U verklaarde dat jullie relatie startte toen (R.) bij u schoenen kwam kopen (gehoor CGVS, p.22). Op de vraag hoe u te weten kwam dat hij gay was, antwoordde u dat hij u benaderde en dat hij u zo sterk in de ogen keek en lachte en dat u meteen een connectie met hem had (gehoor CGVS, p.22). Even later voegde u er ook aan toe 'Hij liep ook als een vrouw' (gehoor CGVS, p.22). Het roept vragen op dat in een land waar – volgens uw verklaringen – het drinken van Bailey's whisky al voldoende is om iemand met homoseksualiteit te associëren (gehoor CGVS, p.20), een man die 'als een vrouw' loopt, meteen al vanaf een eerste ontmoeting iemand zo sterk (sic) in de ogen zou kijken en zou lachen naar een andere man, zonder eerst de tijd te nemen om af te tasten wie die andere man was en of hij open stond voor een dergelijke benadering. In het licht van uw verklaringen dat (R.) 'liep als een vrouw' en blijkbaar mannen ongegeneerd sterk in de ogen keek, is het dan ook merkwaardig dat u stelde dat hij nooit problemen heeft gehad (gehoor CGVS, p.38). U verklaarde verder dat uw onthaalouders in Camp Bertou u ervan verdachten dat u zich aangetrokken voelde tot andere mannen. U stelde echter er niet over gepraat te hebben (gehoor CGVS, p.21). Op de vraag hoe u dan wist dat ze u verdachten, antwoordde u dat zij zich vragen stelden omdat u altijd zeer laat thuiskwam; u verklaarde dat u na sluiting van de markt (R.) ontmoette en dat u tegen sluitingstijd van zijn bar naar hem thuis ging om seks te hebben met hem en pas daarna naar huis ging (gehoor CGVS, p.21). Op de vraag wat u dan [tegen uw onthaalouders] zei als ze vroegen waarom u zo laat thuiskwam, antwoordde u dat u zei dat uw klasmaten u uitnodigden (gehoor CGVS, p.22). Op de vraag waarom ze u dan bleven verdenken (dat u zich tot mannen aangetrokken voelde), antwoordde u 'Omdat ik met (R.) thuiskwam'; u voegde er nog aan toe dat jullie in het salon altijd dicht bij elkaar gingen zitten (gehoor CGSV, p.22). In

de veronderstelling dat het waar zou zijn dat uw onthaalouders al verdenkingen naar u toe hadden geuit, komt het niet doorleefd over dat u (R.) mee zou nemen naar hen thuis en dat u daarenboven ook nog dicht bij hem zou gaan zitten in het salon, omdat men kan veronderstellen dat dit net hun verdenkingen zou bevestigen.

U stelde verder – op het geboortjaar na - de precieze geboortedatum van (R.) niet te kennen (gehoor CGVS, p.30). U noemde 1 broer van Roland bij naam, maar u was niet zeker of dit de enige broer was en u weet niet of hij zussen had (gehoor CGVS, p.30). U stelde vreemd genoeg hem niet gevraagd te hebben naar broers of zussen (gehoor CGVS, p.30). Op de vraag of (R.) getrouwd was voor jullie een relatie hadden antwoordde u 'Nee, misschien wel maar hij zei het mij in elk geval niet' en wanneer u gevraagd werd of u het hem ooit vroeg of hij getrouwd was voor jullie een relatie hadden, antwoordde u dat het niet in u opkwam om de vraag te stellen (gehoor CGVS, p.31). U wist evenmin of hij meisjes of vrouwen als seksuele partner had voor jullie een relatie hadden en u vroeg hem dit ook niet (gehoor CGVS, p.31). U had geen zekerheid over het feit of de vrouw van (R.) destijds wist dat u en (R.) een relatie hadden (gehoor CGVS, p.23). U kon aanvankelijk ook niet antwoorden op de vraag of (R.) kinderen had en stelde er niet naar te hebben gevraagd (gehoor CGVS, p.31). Even later tijdens het gehoor stelde u plots dat hij geen kinderen had tot hij trouwde, maar dat hij er wel had na zijn huwelijk (gehoor CGVS, p.31). Gevraagd naar namen van zijn kinderen, moest u echter het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p.31). U kende evenmin de volledige naam van (R.)'s echtgenote (gehoor CGVS, p.31). Op de vraag of (R.) een paspoort had en of hij al naar het buitenland reisde, kon u evenmin met zekerheid een antwoord geven en stelde u het nooit te hebben gevraagd (gehoor CGVS, p.32,33).

Uit al het voorgaande blijkt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij uw beweerde homoseksuele relatie met (R.A.).

Tot slot kunnen nog volgende bedenkingen worden opgeworpen met betrekking tot uw biseksuele geaardheid.

U verklaarde biseksueel geaard te zijn. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u geen seksuele voorkeur heeft voor vrouwen of voor mannen en dat u zich zowel tot vrouwen als mannen seksueel aangetrokken voelt. Gevraagd of u zichzelf ziet trouwen met een man of een vrouw, kan u hierover geen uitsluitsel geven en ook gevraagd in welk soort relatie (homoseksueel of heteroseksueel) u zichzelf kinderen ziet hebben, stelde u dat u hierin geen keuze kan maken (gehoor CGVS, p.20-21).

Op de vraag of het voor u gemakkelijker is om uw biseksualiteit te beleven in België dan in Kameroen antwoordt u 'Absoluut'. Gevraagd om dit toe te lichten, antwoordde u 'Ik voel mij zo; de rechten van biseksuelen worden hier gerespecteerd (gehoor CGVS, p.29). Gevraagd of u hier al tegen iemand gezegd hebt dat u biseksueel bent, antwoordt u 'Ja mijn dokter in Leuven en mijn psycholoog en mijn advocaat en mijn sociaal assistent (gehoor CGVS, p.29,30). Op de vraag of u buiten deze professionelen nog iemand anders hierover inlichtte antwoordde u echter ontkennend (gehoor CGVS, p.30). Gevraagd naar relaties die u sinds uw aankomst in België, nu 6 jaar geleden, heeft gehad maakte u enkel melding van een relatie met een vrouw, (Y.), en stelde u geen homoseksuele relatie te hebben gehad in België (gehoor CGVS, p.19). U verklaarde tevens geen homoseksuelen of lesbiennes in België te kennen (gehoor CGVS, p.29). Het is opmerkelijk dat u in Kameroen, waar homoseksualiteit verboden is, wel 2 langdurige relaties had met mannen, daar waar u in een land als België, waar homoseksualiteit geen probleem vormt, geen relaties met mannen had en zelfs geen homoseksuelen heeft ontmoet. Bijgevolg roept het dan ook vragen op wanneer u zegt dat het voor u makkelijker is om biseksueel te zijn in België, vermits u in de 6 jaar dat u in België verbleef geen homoseksuelen heeft ontmoet en geen uiting heeft gegeven aan uw biseksuele geaardheid, vermits u hier geen homoseksuele relatie aanging.

Tevens kan nog worden opgemerkt dat u beweerde nooit tegen uw partner (W.) te hebben gezegd dat u biseksueel bent (gehoor CGVS, p.36) en dat u ook nooit met uw andere partner (R.) over uw biseksualiteit heeft gepraat (gehoor CGVS, p.32). Ook deze vaststelling roept vragen op bij uw beweerde biseksualiteit, vermits men toch zou verwachten dat u zaken als uw geaardheid met uw partners zou delen.

Bovendien komen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in verband met uw werk bij het gezondheidscentrum 'Renaissance' en bij Camyais niet doorleefd over.

U verklaarde dat jullie in augustus 2002 met 6 personen een **gezondheidscentrum met de naam 'Renaissance'** oprichtten met de bedoeling mensen uit achtergestelde gebieden te helpen. U verklaarde dat u met de oprichting van het centrum in het bijzonder homoseksuelen wilde helpen die in regeringshospitalen werden geïsoleerd (gehoor CGVS, p.9-10), maar deze verborgen agenda was enkel u en uw homoseksuele vriend (W.) bekend. U verklaarde dat diverse malen het opschrift 'doctor pédé' op de muur van het gezondheidscentrum werd geschreven (CGVS, p.10). U werd op 10 februari 2006 door de politie opgepakt op verdenking van de behandeling van homoseksuelen in uw centrum (gehoor CGVS, p.10). Op de vraag hoe de andere werknemers reageerden op het feit dat er 'doctor pédé' op het health center stond, stelde u dat de anderen niet bezorgd waren, maar terughoudend

waren en dat de enige bezorgde (W.) was (gehoor CGVS, p.12). Deze verklaring overtuigt niet, omdat men zich kan voorstellen dat wanneer in een homofob land als Kameroen op de muur van een gezondheidscentrum 'doctor pédé' staat te lezen, niet alleen de bi- of homoseksuele medewerkers van het centrum zich zorgen zouden maken, zoals u suggereert, maar dat iedereen die in het centrum werkzaam was zich ongerust zou maken. Wanneer u werd gevraagd of u en de andere werknemers niet discussieerden over wie met deze 'docter pédé' bedoeld werd, antwoordde u 'Ik kon mij toch niet onthullen'. Toen u werd gevraagd of de anderen niet wilden weten wie deze 'doctor pédé' was, antwoordde u eerst 'Nee, dat vroegen ze niet' (gehoor CGVS, p.12). Later beweerde u dan weer dat (Ri.) (Besseo) wilde weten op wie die boodschap betrekking had (gehoor CGVS, p.13). Niet alleen zijn uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig, maar men zou toch ook verwachten dat de werknemers van het gezondheidscentrum uit puur lijfsbehoud zouden proberen om klaarheid te scheppen om te weten te komen op wie deze boodschap betrekking had. Om dezelfde reden is het ook ongeloofwaardig dat u stelde dat er met de personeelsleden niet werd gesproken over de reden van uw opsluiting door de politie (gehoor CGVS, p.14).

Daarnaast stelde u voor het **Camyaids instituut** in Douala te hebben gewerkt vanaf 6 juni 2006. U verklaarde dat u er hoofd van het chemistry department was (gehoor CGVS, p.11). Na 5 maanden zou de manager, Mr. (T.F.), u geroepen hebben om u te melden dat er geruchten waren over uw seksuele oriëntatie. Hij waarschuwde u dat als zou blijken dat deze geruchten waar zouden zijn u het departement niet langer zou mogen leiden. 2 weken later zou hij u uit uw functie hebben onttrokken (gehoor CGVS, p.11). U schreef dit toe aan het feit dat u het in een discussie met collega's over een in januari 2006 gepubliceerd artikel inzake prominente Kameroeners die homoseksueel werden geacht, zou opgenomen hebben voor de 'gewone' Kameroense homoseksuelen, wiens rechten niet door de president werden verdedigd (gehoor CGVS, p.11). Niet alleen is het merkwaardig dat u – die suggereerde dat u erover waakte om nooit uiting te geven aan het feit dat u zich aangetrokken voelde tot mannen – het risico zou hebben genomen om het in het bijzijn van collega's openlijk op te nemen voor de 'gewone homoseksuelen'. Uit het door u voorgelegde attest van (F.T.N.), de executive director van Camyaids blijkt bovendien dat hij zich in september 2007 in erg lovende bewoordingen over u uitlaat en u als werkkraacht aanbeveelt, hetgeen men niet zou verwachten van iemand waarvan u beweert dat hij u eind 2006 (2 weken + 5 maanden na juni 2006) uit uw functie zou hebben onttrokken omwille van het vermoeden dat u homoseksueel bent. Uit het attest valt overigens ook niet op te maken dat u voor Camyaids aan het hoofd van een departement zou hebben gestaan. Er staat in het attest uitsluitend '(...) (N.C.V.) (...) worked with us as a Medical Laboratory Technician, in the Department of Clinical Chemistry and water Analysis, from JUNE 2006 to AUGUST 2007(...)'. Bijgevolg kan slechts weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw negatieve ervaringen omwille van uw vermeende homoseksuele geaardheid in het instituut Camyaids.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uw bekendheid met de homoscene in Kameroen te wensen overlaat.

Gevraagd of u andere homo's in Kameroen kende dan uw partners, verwees u naar zeemannen die in de clubs kwamen (gehoor CGVS, p.25). U verwees eerder ook al naar deze zeemannen in de club van uw vriend (R.) (gehoor CGVS, p.9). U kon echter geen enkele van deze zeemannen bij naam noemen (gehoor CGVS, p.25), ook al stelde u later tijdens het gehoor dat sommigen van hen partners waren van (R.) (gehoor CGVS, p.31). U kent 'Alternatives Cameroun' als ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Douala (gehoor CGVS, p.25), Camfaids als organisatie in Yaoundé voor AIDS-lidmers, waaronder homoseksuelen (gehoor CGVS, p.26), en ADEFHO als een groep die opkomt voor homo's en lesbiennes in Douala (gehoor CGVS, p.26), maar toen u gevraagd werd of u met deze 3 organisaties contact had, stelde u dat u deze organisaties pas leerde kennen toen u al in België was (gehoor CGVS, p.26). Dit is erg merkwaardig, niet alleen omdat u zelf in Douala verbleef, waar volgens u 2 van deze organisaties zijn gevestigd, maar ook omdat uit uw verklaringen voor het CGVS kan worden afgeleid dat u zich opwierp als verdediger van homoseksuelen en hun belangen verdedigde, zodat men toch zou verwachten dat u deze organisaties zou hebben gekend toen u nog in Kameroen was. De naam 'Joel Nana' zegt u niets (gehoor CGVS, p. 26), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een prominent Kameroens homorechtenactivist is, die ook actief was in de periode dat u nog in Kameroen verbleef (gehoor CGVS, p. 26). U verklaarde verder dat - toen u werkzaam was bij Camyaids - met collega's discussieerde over een artikel over 50 vermeende Kameroense homoseksuelen, maar toen u gevraagd werd om namen te reproduceren die in dit artikel vernoemd werden, kon u er slechts 3 geven (gehoor CGVS, p. 27).

Uw onbekendheid met de homoscene in Kameroen wekt verbazing, omdat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich profileert als iemand die in Kameroen begaan was met het lot van homoseksuelen en actief was om hun belangen te verdedigen.

Uit dit alles blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u biseksueel geaard bent.

Voor wat betreft uw HIV positieve status, die volgens u een reden kan zijn voor slechte behandeling door de Kameroense autoriteiten, kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde tijdens het gehoor door het CGVS HIV positief te zijn en legde in dat verband enkele medische attesten neer van Dr. P. (d.M.) van het UZ Leuven (zie administratief dossier). U verklaarde verder dat u in augustus 2010 een procedure voor regularisatie op medische gronden opstartte, maar dat u in mei/juni 2013 een negatieve beslissing kreeg (gehoor CGVS, p.6).

U verklaarde voor het CGVS dat HIV positiviteit geassocieerd wordt met homoseksualiteit (gehoor CGVS, p.9,39,40). Deze uitspraak betreft echter een stereotype benadering van HIV, vermits algemeen geweten is dat HIV voorkomt in de meest diverse bevolkingsgroepen, in de meest diverse leeftijdscategorieën en bij mensen met de meest diverse seksuele voorkeuren. Uit verschillende rapporten waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat een strategisch plan ontwikkeld werd in Kameroen voor een geïntegreerde aanpak van HIV positieve en AIDS-patiënten, voor wat betreft medische verzorging, preventie, campagnes tegen stigmatisering en discriminatie,... Indien HIV in Kameroen werkelijk (uitsluitend) zou geassocieerd worden met homoseksualiteit zou men in een land als Kameroen - waar homofobie geen uitzondering vormt - geen dergelijke grootse campagnes ten voordele van HIV positieven en AIDS-patiënten opzetten. De vaststelling dat dit wel gebeurt, toont dan ook aan dat HIV positiviteit in de Kameroense samenleving ontkoppeld wordt van homoseksualiteit.

U stelde dat u door uw HIV positieve status bij terugkeer naar Kameroen vreest slecht behandeld te worden door de Kameroense autoriteiten. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen.

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat discriminatie van HIV positieve/AIDS patiënten nog steeds voorkomt binnen de Kameroense samenleving blijkt uit deze informatie evenzeer dat de Kameroense overheid fondsen aanwendt voor preventie en bestrijding van HIV en dat in samenwerking met nationale en internationale organisaties ook wordt geprobeerd om stigmatisering en discriminatie van HIV positieve of AIDS-patiënten tegen te gaan (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat – ondanks het feit dat sociale discriminatie van HIV positieve patiënten mogelijk is, deze situatie niet van die aard is om te besluiten dat elke persoon met HIV/AIDS, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak en aan de maatschappelijke context, worden aangetoond.

Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Kameroense overheid zou gevisieerd worden omwille van uw HIV positieve status en dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Kameroen (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van en de toegankelijkheid van de behandeling voor personen met HIV/AIDS. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft kan het volgende worden opgemerkt.

De Kameroense identiteitskaart en het geboortecertificaat die u voorlegde, bewijzen uw identiteit, die hier niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de 2 door u voorgelegde Kameroense paspoorten (1 vervallen en 1 nog geldig). Het attest (dd.3 september 2007) van het Camyaids instituut werd hierboven reeds besproken en doet voor het overige geen afbreuk aan hogervermelde bedenkingen, evenmin als de badge van dit instituut. Het attest (dd.15 maart 1999) van het Hôpital Laquintinie bewijst dat u stage deed in dit ziekenhuis, maar wijzigt bovenstaande bemerkingen niet. De steunbrief (dd.14 november 2013) van (A.F.), die in het gezondheidscentrum Renaissance zou hebben gewerkt, is een persoonlijke getuigenis, die gesolliciteerd overkomt en hierdoor slechts een beperkte bewijswaarde heeft. In elk geval weegt deze getuigenis niet op tegen de vaststellingen die hierboven werden gedaan. De medische attesten van de KU Leuven werden hierboven reeds besproken en doen voor het overige geen afbreuk aan het voorgaande. Het internetartikel met als titel 'Vigilante brigade hunts Cameroon gays, says anti-gay activist' en het videofragment waarvan de link via e-mail door uw advocate werd doorgestuurd, kunnen evenmin hogervermelde vaststellingen wijzigen, omdat de inhoud

van dit artikel en van het videofragment algemeen van aard is. Het document van 'Médecins du monde' bewijst dat u belangstelling heeft voor en materiële steun geeft aan projecten in Afrika, maar hebben verder geen bewijskracht voor uw asielrelaas. De 4 foto's die u voorlegde tonen u – volgens uw verklaringen - in het gezondheidscentrum van Essengue (gehoor CGVS, p.41). U verklaarde dat op 2 van de 4 foto's (A.) en (P.), slachtoffers van homofoob geweld, te zien zijn (gehoor CGVS, p.12), maar dit kan op geen enkele manier worden nagevolgd. Voor wat betreft de schriftelijke verklaring met betrekking tot uw asielrelaas, die u niet spontaan voorlegde, maar waarvan de protection officer tijdens het gehoor door het CGVS een kopie vroeg en kreeg (gehoor CGVS, p.11), kan worden opgemerkt dat hierin soms letterlijk dezelfde verklaringen en details staan neergeschreven als deze die u tijdens het gehoor door het CGVS weergaf, hetgeen toelaat om te twifelen aan de spontaneïteit van de verklaringen die u tijdens het gehoor door het CGVS aflegde.

Uit dit alles kan niet worden afgeleid dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' of dat u bij terugkeer naar Kameroen een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 3 en 5 van het EVRM, van artikel 2, sub c, artikel 9, eerste lid en artikel 10, eerste lid, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vestigt de nadruk op de situatie voor biseksuelen in Kameroen. Volgens hem vormt zijn ziekte *"naar Kameroense normen andermaal een bewijs van zijn seksuele geaardheid: de algemene gedachtegang in Kameroen is er immers op gericht dat mensen met HIV hoe dan ook homo of biseksueel zijn"*.

Vooroordelen en discriminatie maken het voor holebi's moeilijk om hun geaardheid te aanvaarden in Kameroen waardoor het proces van aanvaarding traag kan verlopen. Dit was het geval bij verzoeker en zijn verklaringen dienen vanuit deze optiek te worden bekeken. Verweerder geeft echter een puur subjectieve beoordeling van de feiten.

Verzoeker wijst erop dat UNHCR zegt dat kennis over het holebi-milieu nuttig kan zijn ter bepaling van de geloofwaardigheid doch dat een gebrekkige kennis niet noodzakelijk de ongeloofwaardigheid van de seksuele geaardheid aantoon. Een gebrek aan betrokkenheid bij andere holebi's kan aan andere factoren liggen. Bovendien veronderstelt het behoren tot een sociale groep niet dat de leden ervan zich moeten verenigen of zichtbaar moeten zijn.

Uit het feit dat verzoeker sedert zijn aankomst in België in zes jaar slechts één relatie had met een vrouw kan niet worden afgeleid dat hij niet biseksueel is. Verweerder houdt geen rekening met de persoonlijke voorkeur van asielzoekers die zich niet in het holebi-milieu willen begeven. Verzoeker had het zwaar in de strijd tegen zijn ziekte en kon daarom geen relatie opbouwen. Zijn individuele keuze moet worden gerespecteerd. De veronderstelling dat holebi's zich moeten vereenzelvigen met de groep is stereotiep. Er kan, net als bij heteroseksuelen, geen maatstaf zijn voor relatiebeleving.

Verweerder gaat er voorts van uit dat holebi's geen uiting zouden geven aan hun geaardheid in homofobe landen. Dit is klinkklare onzin en gaat in tegen de menselijke natuur.

Verzoeker verwijst naar artikel 3 EVRM en de invulling van de bewijslast inzake dit artikel door het EHRM. Hij toont afdoende aan tot een kwetsbare groep te behoren die op systematische wijze wordt onderworpen aan onterende behandelingen. Minstens brengt hij een begin van bewijs bij dat dit risico onderbouwt. Verweerder stelt ten onrechte niet vast dat verzoeker tot een kwetsbare groep behoort en legt op hem een zwaardere bewijslast dan het EHRM vereist. Verzoeker vestigt de nadruk op het feit dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in het geval waarin een verzoekende partij

aanvoert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer deze partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot deze groep behoort.

Zonder grondig onderzoek te voeren naar de concrete situatie van verzoeker, stelt verweerder verkeerdelijk dat hij niet in aanmerking komt voor asiel of subsidiaire bescherming. Verweerder gaat te ver in de gevolgtrekking en schendt meerdere normen en wetten. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie inzake het homofobe klimaat en de strijd tegen HIV in zijn land van herkomst bij het verzoekschrift (bijlagen 3-10).

2.2.1. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.2.2. In zoverre verzoeker verwijst naar een aantal artikelen uit de Richtlijn 2004/83/EG, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar deze motiveert dat het gegeven dat hij slechts bijna zes jaar na zijn aankomst in België asiel aanvraag en dat hij in 2012 een paspoort aanvraag in de Kameroense ambassade in Brussel, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan zijn verklaarde nood aan internationale bescherming en vrees ten aanzien van de Kameroense autoriteiten. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen daar waar hierin wordt gemotiveerd dat (i) hij bevreemdende, niet doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn eerste homoseksuele ervaring; (ii) hij niet doorleefde verklaringen aflegde over de ontdekking van zijn biseksuele geaardheid; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele relatie met W.; (iv) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende homoseksuele relatie met R.; (v) het bevreemdend is dat hij tegen geen van zijn homoseksuele partners zou hebben gezegd dat hij biseksueel is; (vi) de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in verband met zijn werk bij het gezondheidscentrum 'Renaissance' en bij Camyaids ongeloofwaardig zijn. De motieven ter zake vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden weerlegd of betwist, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, dat zijn kennis over de homoscene in Kameroen te wensen overliet. Verzoeker wijst erop dat UNHCR zegt dat een gebrek aan kennis dienaangaande niet noodzakelijk de ongeloofwaardigheid van de seksuele geaardheid aantoont, dat zulk gebrek aan kennis aan andere factoren kan liggen en dat het behoren tot een sociale groep niet betekent dat de leden ervan zich moeten verenigen. Hij vermag hiermee de bestreden motivering omtrent zijn gebrek aan kennis inzake de homoscene echter niet te weerleggen. Gezien verzoeker verwees naar de zeemannen die in de clubs kwamen, de club van zijn vriend R. bezochten en, voor sommigen van hen, partners van R. waren, kon worden verwacht dat hij enkele namen kon noemen. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich opwierp als verdediger van homoseksuelen en hun belangen, zodat van hem eveneens een meer gedegen kennis mocht worden verwacht over de organisaties en activisten die zich hiermee bezig hielden. Voorts gaf hij aan dat hij met collega's discussieerde over een artikel over vijftig vermeende Kameroense homoseksuelen, zodat van hem mocht worden verwacht dat hij bij machte zou zijn om meer van de in dit artikel vermelde namen te reproduceren.

Waar verzoeker terecht stelt dat uit het loutere gegeven dat hij slechts één relatie met een vrouw had in België niet kan worden afgeleid dat hij niet biseksueel is, doet dit verder geen afbreuk aan de vaststelling dat het vragen oproept dat hij antwoordde dat het voor hem 'absoluut' makkelijker was om zijn geaardheid te beleven in België dan in Kameroen terwijl hij in België, in tegenstelling met in Kameroen, gedurende zes jaren geen homoseksuelen heeft ontmoet en geen uiting heeft gegeven aan zijn biseksuele geaardheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende biseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde asielrelaas.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar de algemene situatie voor homo- en biseksuelen in zijn land van herkomst niet dienstig.

Verzoeker herhaalt dat zijn ziekte in Kameroen wordt geassocieerd met homo- of biseksualiteit en voegt informatie bij het verzoekschrift waarin op algemene wijze wordt gesteld dat homoseksuelen de bestaande structuren ter preventie en ter opsporing van HIV niet frequenteren omdat zij door dit te doen riskeren om verdacht te worden van homoseksualiteit en problemen te ondervinden met justitie (bijlage 7). Deze informatie volstaat echter niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker, aan wiens biseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht, omwille van zijn ziekte en ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst zou worden beschouwd als homo- of biseksueel, laat staan dat hij daardoor daadwerkelijk zou worden geviséerd of vervolgd.

In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd dat HIV voorkomt in de meest diverse bevolkingsgroepen, in de meest diverse leeftijdscategorieën en bij mensen met de meest diverse seksuele voorkeuren. Tevens wordt terecht gemotiveerd:

"Uit verschillende rapporten waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat een strategisch plan ontwikkeld werd in Kameroen voor een geïntegreerde aanpak van HIV positieve en AIDS-patiënten, voor wat betreft medische verzorging, preventie, campagnes tegen stigmatisering en discriminatie,...

Indien HIV in Kameroen werkelijk (uitsluitend) zou geassocieerd worden met homoseksualiteit zou men in een land als Kameroen - waar homofobie geen uitzondering vormt - geen dergelijke grootse campagnes ten voordele van HIV positieven en AIDS-patiënten opzetten. De vaststelling dat dit wel gebeurt, toont dan ook aan dat HIV positiviteit in de Kameroense samenleving ontkoppeld wordt van homoseksualiteit.

U stelde dat u door uw HIV positieve status bij terugkeer naar Kameroen vreest slecht behandeld te worden door de Kameroense autoriteiten. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen.

Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat discriminatie van HIV positieve/AIDS patiënten nog steeds voorkomt binnen de Kameroense samenleving blijkt uit deze informatie evenzeer dat de Kameroense overheid fondsen aanwendt voor preventie en bestrijding van HIV en dat in samenwerking met nationale en internationale organisaties ook wordt geprobeerd om stigmatisering en discriminatie van HIV positieve of AIDS-patiënten tegen te gaan (zie informatie in het administratief dossier). Hieruit blijkt dat – ondanks het feit dat sociale discriminatie van HIV positieve patiënten mogelijk is, deze situatie niet van die aard is om te besluiten dat elke persoon met HIV/AIDS, louter omwille van haar of zijn medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak en aan de maatschappelijke context, worden aangetoond.

Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Kameroense overheid zou geïsoleerd worden omwille van uw HIV positieve status en dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Kameroen (zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties) inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van en de toegankelijkheid van de behandeling voor personen met HIV/AIDS. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève."

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS